

er det min Antagelse, at begge Opgaver i og for sig kan løses. Men jeg er paa den anden Side overbevist om, at Rigsdagen, naar det kommer til Stykket, vil være meget betænkelig ved at lade Nationalbanken løse disse Opgaver. Det er jo ikke mere end ganske faa Dage siden, at man, saa vidt jeg ved, fra den samlede Rigsdags Side, gennem det paagældende Udvalg, lod Nationalbanken tilflyde Meddelelse om, at man gerne saa, at Nationalbanken hjalp Sparerne i Laane- og Diskontobanken med et ikke ubetydeligt Beløb. Dette gør man paa samme Tid, som man fra visse Sider prædiker, at Nationalbanken, bl. a. gennem Kreditindskrænkning, skal foranledige, at Kronens Stilling ikke bliver forringet. Jeg maa hævde, at efter min Mening er de to Standpunkter fuldkommen i Strid med hinanden (*Rode*: Det er galt!). Nej, dette er rigtigt. Disse Penge kan for en væsentlig Del ikke fremstilles paa anden Maade end ved at lade Seddelpressen virke (Modsigelse). Ja, det er den sædvanlige Form for radikal Misforstaaelse af de faktiske Forhold (*Rode*: Se, hvad Deres Partifælle skriver i „Nationaltiden“ i Gaar). Det er mig ikke nok, om en Mand er min Partifælle, men det kommer for mig an paa, hvad der er rigtigt; deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg maa hævde, at dette at stille et saadant Krav til Nationalbanken i Øjeblikket er det stik modsatte af Kreditindskrænkning. Jeg maa hævde, at naar vi i Finansudvalget for nylig — ogsaa med min Tilslutning, fordi jeg ikke ønsker Valutaspørgsmaalet løst hovedsagelig gennem Kreditindskrænkning og Diskontoforhøjelse — gav 10 Mill. Kr. ekstra til Byggeaan, er det ogsaa, hvis man vil gaa Kreditindskrækningsvejen, det stik modsatte af den. Jeg vil yderligere pege paa, at hver Gang Nationalbanken har forhøjet sin Diskonto — og det turde dog vist være givet, at af banktekniske Midler er Diskontoforhøjelse det Middel, man i allerførste Grad regner med —, har man her fra Rigsdagens Side, praktisk talt fra alle Partiernes Side, bebrejdet Nationalbanken denne Diskontoforhøjelse. Men man er gennem denne dobbelte Stilling, paa den ene Side villende, at Nationalbanken alene skal løse Opgaven, og paa den anden Side kritiserende, hvad som helst Nationalbanken bringer i An-

vendelse af banktekniske Midler, kommet ud i det meningsløse.

Jeg vender tilbage til Spørgsmaalet, om Nationalbanken kan løse denne Opgave alene, og jeg gentager, at jeg for saa vidt tror det, men jeg tror ikke, den kan gøre det paa anden Maade end ved en virkelig haardhændet Kreditindskrænkning, en Kreditindskrænkning, som i sit Følge vil faa meget stor Arbejdsløshed, meget betydelige Sammenbrud af Virksomheder. Jeg tror ikke, man ad bankteknisk Vej kan løse den Opgave uden ved en meget stærk Forøgelse af Diskontoen, og som alle vil vide, er det i Virkeligheden det Middel, Nationalbanken til en vis Grad har forsøgt. Men hver Gang det er forsøgt, er det paa det stærkeste blevet kritiseret fra forskellig Side. I Forbindelse dermed er det blevet sagt af Ordførerne for de tre Partier, deriblandt ogsaa af Ordføreren for mit eget, at man var misfornøjet med, at Nationalbankens Pligt til at holde Kronen oppe til et vist Beløb ikke var absolut. Ja, meget vel, jeg mener, som det allerede fremgaar af det foregaaende, at dette kan lade sig gøre, men vil man saa lade sin Kritik falde overfor de Midler, som Nationalbanken i saa Fald maa bruge? Jeg maa hævde, at vil man ikke det, er det i Virkeligheden hen i Vind og Vejr at tale om den absolutte Pligt. I den samme Paragraf 3 nævnes det, at ikke alene skal Kronens Stilling i dette Øjeblik fæstnes, men man skulde fastlægge en vis Stigning, og saa vidt jeg har hørt, har ingen udtalt sig i Retning af, at denne Stigning var for voldsom, tværtimod har jeg hørt flere Udtalelser, f. Eks. fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, gaaende ud paa, at Stigningen i Grunden var for lav. Men hvad betyder nu denne Stigning, hvis virkelig Folk fæster Lid til dette Lovforslag? Jeg kan ikke se rettere, end det betyder fuldkommen oplagt 3 pCt. Godtgørelse pr. Aar for at lade være med at betale sin Gæld til Udlandet. Hver eneste Importør af Foderstoffer og Landbrugsprodukter — og det er jo disse Varer, der vejer saa overordentlig tungt til paa vor Importside — vil vide, at hvis denne Ordning holder, skal man prolongere sine Veksler, han behøver ikke ad den Vej at betale mere end almindelig Bankrente, men han faar i Kraft af denne